

**Uchwała Nr /14
Rady Powiatu w Goleniowie
z dnia 25 września 2014 r.**

w sprawie rozpatrzenia skarg

Na podstawie art. 12 pkt 11 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2013, poz. 595 i 645 z 2014 r. poz. 379) oraz w związku z art. 228, art. 229 pkt 4 i art. 237 § 1 i 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267) oraz w związku z § 19 ust. 2 Statutu Powiatu Goleniowskiego (Dz. Urz. Woj. Zach. z 1999r. Nr 3, poz. 24; z 2000r. Nr 13, poz. 126; z 2001r. Nr 36, poz. 833; z 2002 r. Nr 23, poz. 391, Nr 52, poz. 1140; z 2003r. Nr 1, poz. 14; z 2004 r. Nr 5, poz. 62, Nr 83, poz. 1468; z 2007r. Nr 95, poz. 1651, Nr 105, poz. 1808)

Rada Powiatu w Goleniowie uchwała, co następuje:

§ 1. Po rozpatrzeniu skargi mieszkańca Goleniowa z dnia 20 maja 2014 r. na Starostę Goleniowskiego uznaje się skargę za bezzasadną.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Powiatu w Goleniowie.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Powiatu

Witold Kaleczyc

Uzasadnienie uchwały o negatywnym rozpatrzeniu skargi

W dniu 23 kwietnia 2014 r. do Starostwa Powiatowego w Goleniowie wpłynęło pismo złożone przez Skarżącego, w którym Skarżący wniósł o dokonanie wyjaśnienia i kontrolę obiegu dokumentów i podejmowania decyzji w Starostwie Powiatowym w Goleniowie w sprawach wskazanych w piśmie, na które otrzymał odpowiedź pismem z dnia 15 maja 2014 r. nr SP.030.10.2014.ASB. Skarżący następnie w piśmie z dnia 15 maja 2014 r., które wpłynęło w dniu 23 maja 2014 r. do Starostwa Powiatowego w Goleniowie, stwierdził iż pismo z dnia 23 kwietnia 2014 r. stanowiło skargę i w takiej formie winno zostać rozpatrzone przez Radę Powiatu w Goleniowie. Następnie, w wyniku zobowiązania do uściślenia zarzutów złożonej skargi, pismem z dnia 2 czerwca 2014 r. Skarżący sprecyzował, iż zarzuty podniesione w skardze dotyczą poświadczenia nieprawdy, groźby bezprawnej, bezprawnego przetrzymywania faktur i bezczynności Dyrektora Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego w Goleniowie, w związku ze zgłaszanymi przez Skarżącego roszczeniami związanymi z pojazdami przetrzymywanymi na parkingu strzeżonym prowadzonym przez Skarżącego.

Zgodnie z przepisem art. 229 pkt 4 KPA organem właściwym do rozpoznania skargi jest Rada Powiatu w Goleniowie, albowiem skarga dotyczy działań Starosty.

W odpowiedzi na wniesioną skargę Dyrektor Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego w Goleniowie wyjaśniła, iż w zakresie skargi kwestionującej sposób postępowania z przesłanymi przez Skarżącego fakturami, aktualnie sprawa trafiła na drogę sądownoadministracyjną, gdzie właściwy jest Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie, przy czym mimo zawieszonego postępowania przed tym sądem Skarżący nadal przesyła wezwania do zapłaty wraz z kopiami faktur VAT. Nie skorzystał przy tym z drogi cywilnej dochodzenia swych roszczeń. Wskazano, iż powodem nie zaakceptowania roszczeń wynikających ze wskazanych przez Skarżącego faktur jest bądź fakt innych ustaleń w toku prowadzonego postępowania administracyjnego (w tym względzie wskazano na wydanie postanowień ws. przyznania kosztów w sprawie pojazdów ZGL 15527, ZGL06659, VIN WF0BXXGCABNK56061, VIN WAUZZZAZMA183920, VIN W00087MC213969, VIN VSX000093L4139794), które Skarżący kwestionuje na drodze administracyjnej względnie sądownoadministracyjnej, bądź stwierdzenia braków podstaw faktycznych i prawnych dla dochodzenia przez Skarżącego wskazanych w fakturach roszczeń.

Ustosunkowując się do poszczególnych zarzutów w zakresie zarzutu ad. 1 skargi wskazano, iż Dyrektor Wydziału wiedząc o treści postanowienia Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 30 grudnia 2013 r. powzięła w dniu 30 marca 2014 r. (wpływ do Wydziału) a więc po wydaniu postanowienia z dnia 13 marca 2014 r., w zakresie zarzutu ad. 2 skargi wskazano, iż kwestionowane pismo zawiera wyłącznie informację o konsekwencjach prawnych związanych z odmową wydania rzeczy, w zakresie zarzutu ad. 3 wskazano na wyżej wskazane tryby rozpoznawania spraw, w zakresie zarzutu ad. 4 wskazano na ustosunkowanie się przez organ do wszystkich ze złożonych przez Skarżącego pism i wniosków, zaś odnośnie zarzutu ad. 5 wskazano, iż Starosta nie będąc właścicielem pojazdu nie ma kompetencji do odebrania go z parkingu, wskazując jednocześnie, iż Skarżący w sprawach, gdzie przysądzono własność, odmawia wydania pojazdów z parkingu (ad. 2 skargi).

Ustosunkowując się do treści wniesionej skargi w świetle wyjaśnień organu nie stwierdzono podstaw do jej uwzględnienia. Nadmienić należy, iż z treści skargi wynika w sposób jednoznaczny, iż intencją Skarżącego jest potraktowanie pisma jako skargi w rozumieniu przepisu art. 227 KPA, nie zaś skargi w sprawie indywidualnej podlegającej

przekazaniu zgodnie z przepisami art. 234 i 235 KPA właściwym organom (w tym jako wniosek o wszczęcie postępowania administracyjnego).

Nie zmienia to jednak faktu, iż Rada Powiatu jako organ właściwy do rozpoznawania skarg nie posiada kompetencji do uczestnictwa w zastępstwie (lub przeciw) organu w postępowaniu administracyjnym lub sądownoadministracyjnym. W tym względzie należy wskazać, iż zarzut ad. 3 i 4 wniesionej skargi sprowadza się do kwestionowania przez Skarżącego praktyki organu związanej z kierowanymi przez Skarżącego roszczeniami finansowymi wynikającymi z przechowywaniem przez Skarżącego na prowadzonym przez Skarżącego parkingu strzeżonym pojazdów. Rada stwierdza, iż w sprawach tych organ jednoznacznie i wyczerpująco uzasadnił swoje stanowisko; w sprawach podlegających rozpoznaniu na gruncie KPA przeprowadzono stosowne postępowania administracyjne, zaś Skarżący zakwestionował ich ustalenia w przewidziany procedurą sposób (włącznie ze skargą do WSA). W sprawach związanych z kierowaniem roszczeń na drodze cywilnej Skarżący może zaś skorzystać z drogi sądowej dla dochodzenia swoich roszczeń. Wskazać w szczególności należy, iż nie spełnienie roszczeń finansowych Skarżącego wynika ze stanowiska organu co do nie istnienia wskazanej przez Skarżącego podstawy prawnej tych roszczeń. Jednocześnie organ wskazywał wielokrotnie w korespondencji adresowanej do Skarżącego na podstawę prawną swojego stanowiska, wynikającą z interpretacji aktualnego stanu prawnego przez organ. Niezależnie od powyższego, wskazać należy na dowolność kwot wskazanych w roszczeniach Skarżącego, uniemożliwiającą ich weryfikację. Skarżący nie zdecydował się przy tym na przyjęcie drogi postępowania wskazanej przez organ, przeciwstawiając własne odmienne stanowisko w sprawie. Nadmienić przy tym należy, iż pracownicy Starostwa Powiatowego w Goleniowie, w związku z pełnionymi funkcjami dokonują bieżącej wykładni obowiązujących przepisów prawa, zgodnie z zasadą praworządności wyrażoną w art. 6 KPA. Nie oznacza to jednak, by organ – a w konsekwencji urzędnik stosujący dane przepisy, nie miał uprawnień do ich interpretacji, jeżeli tylko dokonywane jest to zgodnie z regułami wykładni prawa. Co więcej – wykładnia przepisów dokonywana zgodnie z naczelnymi zasadami postępowania administracyjnego jest obowiązkiem urzędnika, związanym z koniecznością skonkretyzowania abstrakcyjnych norm prawnych dla potrzeb jednostkowej sprawy. Ocena przez Radę Powiatu prawidłowości dokonanej wykładni przepisów prawa wykracza poza zakres postępowania skargowego, gdyż w przypadku naruszenia w tym względzie przepisów prawa administracyjnego, właściwa dla kontroli postępowania organu jest droga postępowania odwoławczego, zaś w wypadku gdy działania organu dokonywane są w związku z roszczeniem, dla którego nie jest właściwa administracyjna droga postępowania – co podtrzymuje Skarżący, otwarta jest droga procesu cywilnego. Analogiczne uwagi podnieść należy odnośnie zarzutu ad. 5, który dotyczy czynności, do których podjęcia w danym momencie organ nie posiadał prawnego umocowania.

W zakresie zarzutów ad. 1 i 2 wskazać należy na brak potwierdzenia przesłanek do stwierdzenia poświadczenia nieprawdy przez urzędnika lub kierowania groźby bezprawnej, które to pojęcia użyte w skardze tożsame są z pojęciami przyjętymi w polskim prawie karnym. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zweryfikowano wpływ kwestionowanego orzeczenia sądowego do Wydziału Komunikacji i ustalono, iż miał on miejsce po wydaniu zakwestionowanego postanowienia z dnia 13 marca 2014 r. Skutkiem tego brak podstaw dla przyjęcia za Skarżącym, iż Dyrektor w kwestionowanym postanowieniu mogła poświadczyć nieprawdę odnośnie stanu, który nie był objęty Jej wiedzą (stan wiedzy zaistnieć mógł dopiero po dniu 30 marca 2014 r.). Podobnie zarzut dotyczący groźby bezprawnej nie może zostać uznany za trafny, albowiem w kwestionowanym wezwaniu do wydania pojazdu wezwano Skarżącego do wydania rzeczy nie stanowiącej własności Skarżącego, wskazując na możliwe konsekwencje prawne nie zastosowania się do wezwania, co jest dopuszczalne

w związku z ochroną dobra, co do którego organ stwierdził możliwość naruszenia ustawy karnej - por. art. 115 § 12 KK lub ochrony prawa własności. Oczywiście Skarżący może w stosownych postępowaniach podnosić w tym względzie argumentację przeciwną, w tym podniesioną w skardze, co skutkować będzie rozpoznaniem sprawy przez właściwe w danym postępowaniu organy.

Wskazać należy, iż w zakresie kompetencji Rady Powiatu jako organu właściwego do rozpoznania skargi jest kontrola prawidłowości funkcjonowania organu postępowania administracyjnego, jakim jest Starosta oraz pracownicy podległego mu Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego (w tym Dyrektor, którego postępowania dotyczą zarzuty objęte skargą) wykonujący czynności powierzone przez Starostę. Kontrola ta przy tym dokonywana jest z uwzględnieniem specyfiki postępowania skargowego, które jest postępowaniem samodzielnym i odrębnym od postępowania odwoławczego w postępowaniu administracyjnym. Analiza postępowania organu nie doprowadziła do stwierdzenia nieprawidłowości w postępowaniu, w szczególności nie potwierdzono w nim zasadności zarzutów przedstawionych przez Skarżącego w treści skargi.

Mając powyższe na uwadze skargę należało uznać za bezzasadną, o czym należy powiadomić Skarżącego z pouczeniem o treści przepisu art. 239 § 1 KPA w brzmieniu: „W przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności - organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy - bez zawiadamiania skarżącego”.

Opracowała: Komisja Rewizyjna